

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Zdeňka Kühna a Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **M. C.**, zastoupeného advokátkou Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímlovou, Myslíkova 2020/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí ze dne 8. 4. 2020, čj. MPSV-2020/72974-911, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2021, čj. 19 Ad 5/2020-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímlové **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 1 573 Kč, která jí bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce bydlel do června 2019 v bytě v Újezdě nad Lesy. Po dobu července a srpna pobýval na ubytovně v Jinonicích, své osobní věci a nábytek uložil ve skladu. Na konci srpna se nastěhoval do sociálního bytu v Praze 9.

[2] Žalobce poté požádal o příspěvek na bydlení s nárokem od konce srpna. Za náklady na bydlení vynaložené v předcházejícím kalendářním čtvrtletí označil nájem placený v dubnu a květnu, platbu za ubytovnu a za uložení majetku.

[3] Úřad práce – Krajská pobočka pro hlavní město Prahu – žalobci příspěvek přiznal. Při výpočtu příspěvku ale nepřihlédl k nákladům na ubytovnu a uskladnění majetku, neboť nešlo o náklady na bydlení. Rozhodnutí úřadu práce potvrdilo i žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí. Žalobu, kterou poté žalobce podal, Městský soud v Praze zamítl.

[4] Žalobce podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost (nyní proto vystupuje jako *stěžovatel*). Trvá na tom, že v souvislosti se stěhováním z nájemního bytu v Újezdě nad Lesy do sociálního bytu v Praze 9 vynaložil náklady na uložení majetku a na

ubytovnu v Jinonicích. Tyto náklady přitom platil v červnu, tj. v rozhodném kalendářním čtvrtletí, a proto měly být zahrnuty do nákladů na bydlení. Ubytovna navíc naplňuje definici bytu. Stěžovatel dále namítá, že náklady mají být započteny v tom měsíci, *za* který byly uhrazeny. Do nákladů na bydlení tedy spadal i dubnový nájem, který stěžovatel uhradil v březnu.

[5] Ministerstvo souhlasilo se závěry městského soudu. Započítatelnými náklady na bydlení jsou jen ty náklady, které tak označuje zákon (ten s náklady na ubytovnu ani na uložení majetku nepočítá) a které byly vynaloženy v rozhodném kalendářním čtvrtletí (zde náklady vynaložené v dubnu až červnu, ne však v březnu).

[6] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12).

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná. Městský soud se nedopustil žádného pochybení, které by založilo přijatelnost kasační stížnosti (ani stěžovatel sám nezdůvodnil, proč by měla být jeho kasační stížnost přijatelná).

[8] Spor je v této věci o to, zda úřad práce správně určil započítatelné náklady na bydlení. NSS nemá výhrady vůči tomu, jak se ministerstvo a městský soud s touto otázkou vypořádaly.

[9] Do nákladů na bydlení nebylo možné započítat náklady na ubytovnu. Příspěvek na bydlení totiž náleží vlastníku nebo nájemci bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu (§ 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře). Stěžovatel ale tyto požadavky nesplnil: ze smlouvy o ubytování mu nevznikl nájemní vztah, ani na ubytovně nebyl přihlášen k trvalému pobytu. Tvrzení, že pokoj na ubytovně splňuje definici bytu, je proto bezpředmětné. Podobně se vyjádřil už městský soud. Ten přílehlavě poukázal také na to, že příspěvek na bydlení není určen pro každou formu bydlení, ale jen pro takovou, u které lze předpokládat, že má trvalejší povahu a že se v daném bytě žadatel skutečně zdržuje (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2015, čj. 2 Ads 168/2015-32, bod 18).

[10] Přihlédnout nelze ani k nákladům na uložení majetku. Zákon o sociální podpoře uvádí jednoznačný a úplný výčet nákladů na bydlení: jde o nájemné u bytů užívaných na základě nájemní smlouvy, nebo o srovnatelné náklady u družstevních bytů a bytů vlastníků; dále jde o náklady za plyn a elektřinu a náklady za plnění poskytovaná s užíváním bytu, které zákon jmenovitě vypočítává (§ 25 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře). Náklady na uložení majetku v tomto výčtu uvedeny nejsou, proto je nelze zahrnout mezi náklady na bydlení (stejně se NSS vyjádřil už v jiné stěžovatelově věci v bodě 13 usnesení ze dne 15. 2. 2023, čj. 4 Ads 76/2022-29).

[11] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani námitka o tom, ve kterém měsíci se započítávají uhrazené náklady. Závěr městského soudu, že se náklady na bydlení započítávají v tom měsíci, *kdy* byly uhrazeny, totiž plyne přímo ze zákona. Podle něj se náklady na

pokračování

bydlení určí jako jejich průměr za předcházející kalendářní čtvrtletí. Do těchto nákladů se (ve stěžovatelově případě) započítávají náklady *ve skutečné výši uhrazené v původním bytě* [§ 25 odst. 3 písm. c) zákona o státní sociální podpoře]. Náklady na bydlení za posuzované kalendářní čtvrtletí se tedy určí podle toho, zda byly v tomto období *uhrazeny*. Tomuto výkladu odpovídá i znění § 25 odst. 3 písm. a) a b) zákona o státní sociální podpoře. To výslovně uvádí, že se do nákladů na bydlení započítají náklady *uhrazené v rozhodném období*.

[12] Pokud tedy stěžovatel uhradil dubnový nájem v březnu, šlo o náklad na bydlení vynaložený v prvním kalendářním čtvrtletí. Tento náklad proto nespadá do nyní rozhodného druhého kalendářního čtvrtletí, a nelze jej tak zahrnout do výpočtu příspěvku na bydlení. Krom toho námitka o dubnovém nájmu odporuje námitkám o ubytovně a uskladnění majetku – u těch totiž stěžovatel tvrdil, že jde o náklady vynaložené v červnu, protože je platil v červnu (i když šlo o platby za služby poskytnuté v červenci a srpnu). Soud tedy považuje námitku o dubnovém nájmu za účelovou.

[13] NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51 až 53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ministerstvu žádné náklady nevznikly.

[15] NSS dále přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za jeden úkon právní služby – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif)]. Za ten náleží odměna ve výši 1 000 Kč (§ 7 bod 3 a § 9 odst. 2 advokátního tarifu). Dále zástupkyni náleží 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupkyně je plátkyní DPH, a proto je odměnu třeba zvýšit o daň, tj. o 273 Kč. Celkem odměna činí 1 573 Kč. Tato částka bude zástupkyni vyplacena z účtu NSS do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2023

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu